2026-78-RE

Causa 2026-78-RE

(Carnés Calvo c/ Principat d'Andorra)

Número de registre 460-2026. Recurs d'empara

Aute del 12 d'octubre del 2026

BOPA núm. 119, del 21 d'octubre del 2026

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 18 de setembre del 2026, per la representació processal del Sr. Jerónimo Carnés Calvo, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra la sentència del 31 de juliol del 2026, dictada per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, en els seus vessants dels drets a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a la presumpció d'innocència, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, així com del principi de seguretat jurídica, establert a l'article 3.2 de la mateixa norma, i, atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que anul·li la resolució impugnada, que retrotregui les actuacions al moment processal oportú, per tal que s'absolgui el recurrent del delicte pel qual va ser processat. Així mateix, demana que s'acordi l'anonimització del recurrent en aquest procediment, de conformitat

amb la doctrina d'aquest Tribunal; i, també demana la suspensió cautelar dels efectes de la sentència objecte de recurs, d'acord amb les disposicions de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional;

Vista la Constitució, especialment, els articles 3.2, 10, 41.2, 98 c) i 102;

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment, el títol IV, capítols primer i sisè;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Pere Pastor Vilanova;

1. Antecedents processals davant les jurisdiccions ordinàries

1.1. El 27 de març del 2026, el Tribunal de Corts va dictar una sentència mitjançant la qual condemnava el Sr. Jerónimo Carnés Calvo com a responsable penal en concepte d'autor, d'un delicte major d'agressió sexual constitutiva de violació, a la pena de 3 anys de presó, dels quals ferm el temps ja complert en presó preventiva, i la resta condicional, amb un termini de suspensió de la condemna de 4 anys, i a les penes complementàries de prohibició d'entrar en contacte amb la víctima, d'expulsió del Principat per un període de 10 anys, així com al pagament de les despeses processals causades, incloses les despeses d'advocat de la querellant.

En concepte de responsabilitat civil, el condemnava al pagament de l'import total de 5.502,59 €.

1.2. Tant la representació processal del Sr. Jerónimo Carnés Calvo, com el Ministeri Fiscal van formular recurs d'apel·lació contra aquesta decisió, i, el 31 de juliol del 2026, la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència que desestimava ambdós recursos d'apel·lació i confirmava la sentència de la primera instància.

1.3. El 18 de setembre del 2026, la representació processal del Sr. Jerónimo Carnés Calvo va interposar un recurs d'empara contra la sentència del 31 de juliol del 2026, dictada per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, en els seus vessants dels drets a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a la presumpció d'innocència, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, així com del principi de seguretat jurídica, establert a l'article 3.2 de la mateixa norma.

2. Argumentació jurídica

2.1. Argumentació del recurrent

- De manera prèvia, el recurrent sol·licita l'anonimització de les seves dades personals en la publicació de les decisions adoptades en el marc d'aquest procediment i, a aquest efecte, cita la jurisprudència constitucional en la matèria i exposa les seves circumstàncies personals, al·legant que la divulgació pública del seu nom en l'era digital pot produir conseqüències especialment nefastes en la mesura que pot convertir el seu passat en una realitat permanent que reaparegui cada vegada que algú decideixi cercar el seu nom. Manifesta que allò que jurídicament ha finalitzat pot continuar projectant-se indefinidament sobre la seva vida present i futura.

- Pel que fa al fons de la causa, exposa els antecedents fàctics de manera detallada, i posa en relleu que des del primer moment, és a dir, davant el Servei de Policia durant la matinada de l'1 de març del 2025 fins ara, ha mantingut una versió clara i constant dels fets, afirmant que la relació sexual mantinguda aquella nit amb la part acusadora va ser totalment consentida.

- Addueix que la sentència impugnada de la Sala Penal vulnera els seus drets constitucionals per una sèrie de motius.

- En primer lloc, perquè amb anterioritat a l'adopció de la resolució ara impugnada, la Sala Penal havia fixat, mitjançant la sentència núm. 11-2026 del 30 de juny del 2026 (núm. de rotlle 04/2026), uns nous criteris jurisprudencials en relació amb els paràmetres i els elements de valoració exigibles per a l'enjudiciament dels delictes contra la llibertat sexual, apartant-se dels criteris interpretatius i dels raonaments jurisprudencials mantinguts amb anterioritat. No obstant això, en aquesta causa la

Sala Penal s'allunya d'aquests nous criteris sense donar-ne cap motivació.

- En segon lloc, fins i tot aplicant-se la jurisprudència que fins ara havien aplicat els tribunals penals en aquesta matèria, entén que s'ha vulnerat el principi *in dubio pro reo*, atès que, a la vista del conjunt de les proves practicades que consten en els autes, no existeixen elements probatoris suficients que permetin afirmar, amb el grau de certesa exigible en l'àmbit penal, que les relacions sexuals mantingudes es van produir sense consentiment.

- Per tant, davant l'existència d'un dubte objectiu i raonable sobre la concurrència d'aquest element essencial del tipus penal, la resolució impugnada que el condemna és incompatible amb les exigències constitucionals derivades del dret fonamental a la presumpció d'innocència i del principi *in dubio pro reo*, en la mesura en què no correspon a la seva defensa acreditar el consentiment de l'altra part, sinó a l'acusació desvirtuar-lo mitjançant una prova de càrrec suficient, vàlida i racionalment valorada.

- Així, considera que el fet que la Sala Penal no hagi raonat el per què no han aplicat els nous criteris jurisprudencials en aquest cas concret vulnera el dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret i els principis *in dubio pro reo* i de seguretat jurídica.

- Primerament, allò que es denuncia és que només un mes després que la Sala Penal hagués establert nous criteris jurisprudencials relatius als paràmetres d'anàlisi i de valoració dels delictes contra la llibertat sexual, especialment en connexió amb l'aplicació del principi *in dubio pro reo*, ara aquesta prescindeixi de l'aplicació d'aquests criteris i retorni als paràmetres anteriorment mantinguts, sense explicitar, ni justificar les raons jurídiques que fonamenten aquest posicionament en el cas d'autes.

- Afegeix que l'exigència de motivació adquireix, a més, una intensitat particular quan el criteri jurisprudencial incideix en els estàndards d'apreciació de la prova necessària per desvirtuar la presumpció d'innocència i, per tant, en l'aplicació del principi *in dubio pro reo*.

- Seguidament, fa una comparació entre ambdues decisions de la Sala Penal amb la finalitat de posar de manifest l'abast d'aquesta omissió. Així, exposa el tractament diferent en un i altre cas sobre: a) la reproducció del relat i la corroboració per tercers; b) les contradiccions del relat entre les parts; c) el fet nuclear denunciat per la suposada víctima; d) l'informe psicològic i els elements objectius de corroboració; e) el nexe causal; f) l'absència de motiu espuri i la diferència entre credibilitat i prova objectiva; g) la persistència del relat de la suposada víctima; i, h) el tractament global de les contradiccions entre les parts.

- Manifesta que, d'acord amb la doctrina constitucional i amb la del Tribunal Europeu dels Drets Humans, la resolució impugnada, dictada només un mes després, adopta un criteri substancialment diferent respecte de les contradiccions del relat, la corroboració per tercers, la persistència de la víctima, els elements objectius de corroboració i la prova pericial, sense justificar, ni motivar les raons jurídiques que fonamenten aquest apartament del criteri jurisprudencial immediatament anterior. Per tant, la vulneració denunciada no deriva del fet que les dues resolucions arribin a conclusions diferents, sinó de la manca de motivació de l'apartament jurisprudencial efectuat pel mateix òrgan jurisdiccional, només un mes després d'haver establert els criteris anteriors.

- Conclou que aquesta manca de justificació vulnera el seu dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, en els termes garantits per l'article 10.1 de la Constitució.

- Segonament, pel que fa a la vulneració del principi de la presumpció d'innocència, després de posar en relleu la seva transcendència constitucional, insisteix en què no es tracta d'una qüestió de valoració de la prova, sinó d'una vulneració que deriva simplement del fet que la Sala Penal va aplicar un estàndard de valoració de la prova completament diferent a aquell que va aplicar en la sentència del 30 de juny del 2026 abans esmentada, sense que la resolució impugnada ofereixi cap justificació del tracte diferenciat, i de l'allunyament de la seva doctrina anterior, la qual, cas de ser aplicada, hagués derivat en la seva absolució, d'acord amb el principi *in dubio pro reo*.

- Procedeix de la mateixa manera que anteriorment i fa un comparatiu amb la sentència esmentada, en què examina la diferència de tracte entre la valoració dels perfils de les víctimes i dels acusats, la valoració del malestar psicològic de la denunciant i la valoració del consentiment inicial i la suposada negativa posterior.

- Conclou que si s'hagués aplicat en aquest cas el mateix criteri de valoració de la prova que la Sala Penal havia establert en aquella resolució anterior, la conclusió assolida hauria d'haver estat necessàriament diferent, ja que no existia una base probatòria suficient per desvirtuar la seva presumpció d'innocència.

- Per tant, davant l'existència d'un marge de dubte que no ha estat racionalment superat per una prova de càrrec suficient, i d'acord amb el principi *in dubio pro reo*, aquest dubte no podia operar en perjudici seu, sinó que havia de conduir a la seva absolució.

- Així doncs, la resolució impugnada vulnera el principi de la presumpció d'innocència.

- Afegeix que fins i tot aplicant la doctrina jurisprudencial clàssica dels tribunals andorrans en matèria de valoració de la prova dels delictes contra la llibertat sexual i, en particular, el principi *in dubio pro reo*, la conclusió hauria d'haver estat igualment absolutòria, ja que de les actuacions practicades no hi ha cap prova de càrrec suficient, clara i concloent que permeti desvirtuar la seva presumpció d'innocència amb el grau de certesa exigible en l'àmbit penal. Aquesta insuficiència és, segons el seu parer, especialment rellevant pel que fa a la suposada inexistència de consentiment de la part adversa respecte de les relacions sexuals mantingudes.

- En darrer lloc, pel que fa a la vulneració del principi de seguretat jurídica, reitera que el canvi jurisprudencial en un breu període de temps, sense cap mena d'explicació, l'ha deixat en la impossibilitat material de saber quins criteris havia de considerar vàlids i quins podia raonablement preveure que li serien aplicats.

- Al·lega que allò que s'ha produït en aquest cas no és únicament un canvi de jurisprudència, sinó una ruptura de la previsibilitat jurídica que ha de presidir l'actuació dels òrgans jurisdiccionals. La successió de criteris en un període tan extraordinàriament curt, unida a l'absència d'una motivació suficient sobre les raons que justifiquen l'abandonament de la doctrina establerta, l'ha deixat en una situació d'incertesa i d'indefensió que, segons el seu parer, vulnera el principi de seguretat jurídica.

- Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que anul·li la resolució impugnada, que retrotregui les actuacions al moment processal oportú, per tal que se l'absolgui del delicte pel qual va ser processat. Així mateix, demana que s'acordi la seva anonimització en aquest procediment, de conformitat amb la doctrina d'aquest Tribunal; i, també demana la suspensió cautelar dels efectes de la sentència objecte de recurs, d'acord amb les disposicions de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

2.2. Argumentació de la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia

- De manera prèvia, la Sala Penal recorda la seva jurisprudència respecte de la credibilitat de la víctima d'un delicte sexual, quan el seu testimoni és l'única prova que pugui sustentar un pronunciament de condemna.

- Així, indica que davant aquesta situació límit de risc per al dret constitucional a la presumpció d'innocència, és necessari extremar els controls per verificar la credibilitat i la fiabilitat de la

declaració de la víctima. Per això, s'han de considerar una sèrie d'elements o de requisits que constitueixen, no tant pressupostos de validesa, sinó criteris o paràmetres de valoració als quals ha d'atendre el tribunal a l'hora de valorar la prova, com són: a) l'absència d'incredibilitat subjectiva derivada de les prèvies relacions entre l'acusat i la víctima, que permetin presumir que la segona actua i obra per mòbils de ressentiment, de venjança o d'enemistat, determinant la incertesa del seu relat; b) la corroboració del testimoni de la víctima per dades objectives concomitants i clarament relacionades que contribueixen a la versemblança d'aquest testimoni; i, c) la solidesa de les manifestacions que incriminen a l'acusat, que han de ser persistents, plurals, sense canvis substancials d'unes a les altres i sense ambigüitats i contradiccions.

- Precisa, que es tracta de paràmetres o de pautes orientatives per valorar el testimoni de la víctima, de manera que encara que algun d'aquests paràmetres no fos favorable, en tot o en part, a la credibilitat del testimoni de la víctima, el tribunal se la pot concedir sempre que es motivi la raó.

- Constata que el Tribunal de Corts, aplicant aquests criteris, va analitzar la declaració de la víctima i va concloure que el seu testimoni era creïble i fiable i, per tant, que constituïa una prova suficient per desvirtuar la presumpció d'innocència del processat i sustentar la seva condemna.

- La Sala Penal analitza els elements objectius que corroboren la declaració de la víctima i considera que les hipòtesis plantejades per l'apel·lant per intentar fer decaure la seva credibilitat no poden prosperar.

- Pel que fa a la persistència del relat, l'apel·lant considera que la víctima va incórrer en diverses contradiccions que versen sobre: 1) la decisió d'anar als banys; 2) l'episodi del tatuatge; 3) l'obstaculització de la porta dels banys; i, 4) l'acarament entre l'amic de la víctima i el processat i la forma en què la víctima duia els pantalons en el moment de sortir dels banys.

- La Sala Penal examina un a un aquests elements. En primer terme, pel que fa al primer punt, l'apel·lant exposa que la incomoditat expressada per la víctima sobre el fet que el processat l'acompanyés al bany, no s'adiu amb les imatges de les gravacions; ara bé, la Sala Penal precisa que allò que va relatar la víctima és que la seva incomoditat va sorgir quan el processat va voler entrar amb ella a la zona privativa del WC, havent ella de fer les seves necessitats davant d'ell.

- En segon terme, pel que fa al retret del processat que la víctima no esmentés inicialment que li abaixés el *body* per veure-li el tatuatge d'entre els pits, després que aquesta hagués acceptat la seva petició d'ensenyar-li parcialment, la Sala Penal considera que es tracta d'un fet perifèric, sense rellevància suficient per qüestionar la credibilitat de la víctima. La Sala Penal manifesta que en la seva declaració inicial, efectuada immediatament després dels fets, la víctima va relatar l'essencial o

allò que li va resultar més traumàtic, trobant-se en un estat d'ansietat important, tal com es desprèn de les actuacions.

- Posa en relleu que la persistència en el relat de la víctima, no exigeix una repetició idèntica dels fets, sinó l'absència de contradiccions en allò que és substancial i rellevant, que és allò que pel seu impacte psicològic, es grava en la memòria de la persona víctima d'un succés traumàtic. Per això, el canvi d'ordre en la successió dels fets, la seva ampliació quan no afecten a la significació substancial d'allò que s'explica, la modificació del vocabulari i de la sintaxi, i fins i tot les contradiccions entre allò que es declara en diferents moments processals, com a conseqüència dels canvis lògics que en el record produeix el transcurs del temps, no afecten a la credibilitat, sempre que no denotin -i en aquest cas no ho fan- una tendència a la fabulació.

- En tercer terme, la Sala Penal exposa les diferents declaracions dels testimonis respecte de com es va efectuar la sortida del WC i de si hi va haver obstaculització o no per part del processat, i conclou que de l'examen de les actuacions se'n desprèn que el relat de la víctima al respecte de l'obstaculització de la porta del bany ha estat constant i sense contradiccions.

- Precisa que en la denúncia interposada davant del Servei de Policia, va indicar que el processat es trobava entre ella i la porta i que el va empentar per poder sortir, trobant als seus amics davant la porta i en la declaració prestada a la Batllia, va precisar que el processat era al davant de la porta i ella no podia sortir; que va sentir els seus amics a fora, que va dir "*mis amígos*" en veu alta, va apartar al processat i just en aquell moment el seu amic obria la porta i ella va poder sortir.

- Aquesta obstaculització tal com va ser referida a la doctora forense o l'ajuda d'un amic per sortir, relatada a la metgessa d'urgències que la va atendre, en res contradiu allò exposat anteriorment, doncs en cap moment la víctima va referir un episodi de força o de violència física del processat per tal d'obligar-la a romandre al lloc, sinó que allò que descriu és una situació d'obstaculització per causa de la posició física de cadascun.

- Recorda que la víctima va declarar haver-se quedat paralitzada, sense poder reaccionar i que de conformitat amb la jurisprudència constant i reiterada de la Sala, no es pot exigir a la víctima que oposi una resistència activa, ja que en el nostre ordenament penal, allò que determina l'existència d'agressió sexual és l'absència de consentiment de la víctima, no podent-se interpretar el silenci, la passivitat o la manca de reacció, com a una prova que l'agressió no s'ha produït o com a una prova de l'existència de consentiment en els fets per part de la víctima.

- En darrer terme pel que fa a les qüestions sobre l'acarament entre l'amic i el processat, la Sala Penal examina les diverses versions i considera, tanmateix, que recauen en aspectes secundaris o

accessoris.

- Sobre la manera en com duia la víctima els pantalons en obrir-se la porta del bany, la Sala Penal exposa igualment la versió de cada una de les persones presents i destaca que contràriament a allò que indica la part recurrent, les contradiccions exposades, o no ho són o no ho són sobre elements rellevants amb capacitat per incidir de manera directa sobre la credibilitat de la víctima, la declaració de la qual no ha estat guiada per cap mòbil espuri i ha estat efectivament persistent, mantenint sempre la mateixa versió en allò que era essencial.

- Altrament, l'apel·lant al·lega que el Tribunal de Corts va ometre analitzar diversos elements en la seva decisió, com són: 1) la personalitat del processat i la de la víctima; 2) la declaració del processat; 3) les declaracions efectuades pels Agents de Policia P0377, P0161 i pel porter del local; 4) la reacció del processat amb posterioritat als fets; i, 5) el contra informe psicològic pericial aportat per la defensa i la manca d'acreditació del nexe causal entre la simptomatologia presentada per la víctima i els fets denunciats, elements que demana que siguin valorats en aquesta alçada, ja que considera que corroboren la seva versió i confirmen que la relació mantinguda la nit d'autes amb la querellant va ser plenament consentida.

- Així, doncs pel que fa a les personalitats del processat i de la víctima, la Sala Penal exposa el seu contingut i conclou que no permeten fer variar la decisió de la primera instància.

- Pel que fa a la declaració del processat, constata que és cert que la seva versió ha estat sempre essencialment la mateixa, tot i que no es pot obviar que ha anat introduint certs matisos, principalment destinats a demostrar que no havia pres la iniciativa.

- Reprèn totes les declaracions efectuades pel querellat al llarg del procediment, i posa en relleu que la negativa de la víctima va ser reconeguda pel processat que accepta el fet que li va demanar que li deixes tocar-la, que ella va dir que no i que marxessin; i que tot i així li va descordar el botó del pantaló i li va introduir els dits a la vagina durant uns segons.

- Segons el parer de l'apel·lant, aquesta negativa feia part del joc de seducció que mantenien ambdós.

- No obstant això, la Sala Penal recorda que encara que s'accepti el consentiment al joc de seducció inicialment prestat per la víctima, no es pot entendre aquest consentiment -eix central dels delictes contra la llibertat sexual- com a una autorització general a qualsevol acte posterior, diferent o més

intens. El consentiment inicialment prestat ha de mantenir-se tot al llarg de la interacció. No pot convertir-se en un consentiment irrevocable, ja que la persona afectada conserva en tot moment la capacitat de modificar la seva voluntat i de posar fi a la relació sexual o a la pràctica determinada, inicialment consentida.

- Per consegüent, quan el consentiment es revoca, qualsevol continuació ja no es pot justificar mitjançant l'acceptació inicial, i quan la negativa és expressa o inequívoca, no pot ser relativitzada o neutralitzada per conductes anteriors. El consentiment anterior explica, com a màxim, l'existència d'una voluntat favorable respecte d'aquell acte o d'aquell moment concret, però no converteix el consentiment en una declaració general i irrevocable, ni permet presumir-lo quan posteriorment existeix una negativa.

- Per això el "*no*", sigui exprés, sigui inequívoc, ha de ser entès i respectat com allò que és: una negativa.

- La negativa de la víctima es veu corroborada per elements perifèrics com la declaració dels amics que la van veure immediatament després dels fets i per les imatges enregistrades al local que confirmen l'estat en què es trobava la víctima.

- Pel que fa a les declaracions dels agents del Servei de Policia, del porter del local i a la reacció posterior del processat, la Sala Penal manifesta que no desvirtuen en res tot allò que acaba d'exposar.

- En relació amb els informes pericials i la manca d'acreditació del nexe causal entre l'estat psicològic de la víctima i els fets que va denunciar, en primer terme, la Sala Penal constata que les objeccions efectuades per la defensa no porten directament sobre les conclusions dels peritatges respecte de l'estat d'angoixa i d'estrès posttraumàtic de la víctima, sinó sobre la metodologia emprada.

- I, després de posar en relleu que la pericial impugnada va ser defensada davant el Tribunal per la seva autora, psicòloga clínica i forense amb més de 10 anys d'experiència, recorda que el dictamen o l'informe d'un expert constitueix la manifestació del seu criteri i no és mai formalment decisiu, ja que la seva missió és la d'ajudar als òrgans judicials a formar el seu convenciment, especialment, quan són necessaris coneixements científics, tècnics o artístics. S'emeten segons el lleial saber i entendre dels seus autors i correspon als òrgans judicials valorar-los i apreciar-los segons les regles de la sana crítica.

- També indica que la perit només va constatar que la simptomatologia presentada per la víctima era compatible amb un trastorn d'estrès posttraumàtic relacionat amb els fets d'agressió sexual narrats, dels quals no va avaluar la veracitat. Per tant, no afirma ni nega un nexe de causalitat entre els fets i els símptomes presentats per la víctima, nexe causal que pertany establir al Tribunal que ho fa, en aquest cas, no en base a la sola pericial efectuada, sinó després d'haver analitzat tota la prova practicada.

- Afegeix que si bé el Tribunal de Corts no va valorar de manera expressa i detallada, tots i cadascun dels elements probatoris i arguments invocats per la sentència, d'acord amb la jurisprudència constitucional, sí que va exposar de manera suficient, sobre la base del conjunt probatori que consta en les actuacions, els motius pels quals considerava provat que l'acusat havia agredit sexualment a la víctima.

- També indica que el ple convenciment assolit pel Tribunal amb la deguda valoració de la prova practicada, exclou l'aplicació del principi *in dubio pro reo* invocat, ja que, tal i com aquesta Sala ha tingut ocasió de manifestar anteriorment (TSJP-25/13 entre d'altres):

"*El principi in dubio pro reo és, junt amb el principi de la presumpció d'innocència, un dels grans axiomes del dret penal, i si aquest darrer significa que ningú no pot ser condemnat sense prova de càrrec vàlidament obtinguda i produïda amb totes les garanties que exigeix el dret a la defensa, el primer significa que el Tribunal, en el moment d'apreciar en consciència la prova practicada, en el cas de l'existència d'un dubte raonable, aquest l'haurà de resoldre* a *favor de l'acusat. Però el dubte raonable és absolutament incompatible amb el ple convenciment del Tribunal, de manera que no hi ha lloc a considerar que el Tribunal infringeix el principi de in dubio pro reo quan ha arribat al ple convenciment de la realitat i veracitat dels fets objecte d'acusació.* Com *recorda la sentència d'aquest Tribunal núm. 1-97 (Rotlle núm. 27/96), "el principi "pro reo" sols funciona en cas que el Tribunal tingui "dubte" sobre la prova dels fets o de la culpabilitat de l'acusat*".

- Per tots aquests motius, desestima el recurs d'apel·lació presentat pel recurrent.

3. Fonaments jurídics del Tribunal Constitucional

3.1. La part recurrent en empara, és a dir, el Sr. Jerónimo Carnés Calvo, considera que s'ha conculcat el seu dret a la jurisdicció protegit a l'article 10 de la Constitució i, més concretament, els

seus drets a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a la presumpció d'innocència, així com el principi de seguretat jurídica consagrat a l'article 3.2 del mateix text. L'interessat demana, a més, l'anul·lació de la sentència dictada el 31 de juliol del 2026 per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia amb retroacció de les actuacions al moment previ al seu pronunciament, per tal que se l'absolgui del delicte pel qual va ser processat. Tanmateix, el recurrent sol·licita, a l'ensems, l'anonimització d'aquest procediment.

3.2. Per entendre millor aquest recurs d'empara, escau reproduir els fets declarats provats per la Sala Penal i que s'imposen a aquest Tribunal de conformitat amb l'article 91.1 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional:

"*La matinada del dia 1 de març de 2025, el processat Jerónimo Carnés Calvo,(...), de nacionalitat espanyola i sense antecedents penals, es trobava al local nocturn (...) radicat al Pas de la Casa, juntament amb una amiga anomenada X, lloc on van conèixer a la Sra. A, mantenint una conversa amb aquesta durant una estona, fins que en un moment donat, la Sra. A va dir que anava al servei, dient-li el Sr. Carnés que l'acompanyava, tot responent ella que no feia falta, ell li digué que també tenia necessitats fisiològiques, pujant ambdós les escales dirigint-se als lavabos. Arribats a la zona comuna del lavabo de les dones, la parella d'amics de la Sra. A amb els que havia anat al local sortiren de la zona del vàter, entrant la Sra. A i dient-li el Sr. Carnés si entrava amb ella, ella li digué que no, que l'esperés fora; malgrat la negativa de la Sra. A, el Sr. Carnés insistí en entrar al lavabo amb ella, cedint finalment la Sra. A a que entressin junts davant la persistència del Sr. Carnés, i quedant-se aquest dempeus davant de la porta mentre la Sra. A feia les seves necessitats.*

Un cop la Sra. A acabà, s'aixecà i s'apujà els pantalons, moment en què el Sr. Carnés li digué que volia veure el tatuatge que tenia al pit, accedint ella abaixant-se l'escot tot tapant-se els pits, volent-li ell tocar passant el dit per l'escot, però apartant-se ella, moment en què la Sra. A volgué sortir del lavabo i el Sr. Carnés es posà davant la porta dient-li "va, déjame tocarte que te voy a hacer lo que no te ha hecho nadie", dient-li ella diverses vegades que no, i insistint el Sr. Carnés, dient-li en reiterades vegades "pero escúchame, escúchame", "va que no te voy a besar, solamente te voy a tocar", tot apropant-se mentre li desfeia el botó del pantaló, dient-li ella de nou que no, que volia sortir, que s'estava angoixant, tot cordant-se de nou el botó del pantaló. Seguidament, el Sr. Carnés li tornà a descordar el pantaló, tocant-li els pits intentant besar-la, moment en què la Sra. A entrà en pànic, es va bloquejar, quedant-se en estat de xoc i immòbil, aprofitant el Sr. Carnés per fer-li un petó i, amb ànim libidinós, l'introduí els dits a l'interior de la vagina masturbant-la uns instants, malgrat la Sra. A li havia manifestat de manera repetida no voler mantenir cap tipus de relació. Finalment, en sentir la Sra. A als seus amics darrera la porta, va reaccionar, aconseguint apujar-se els pantalons i, en obrir la porta el seu amic, sortir del lavabo, afectada per la situació viscuda i sortint del local poc després. Com a conseqüència dels fets, la Sra. A, presenta estrès posttraumàtic en fase evolutiva, necessitant seguiment psicològic especialitzat, segons se'n desprèn dels informes pericials realitzats".

3.3. La Sala Penal ha confirmat la qualificació d'aquests fets provats com a constitutius d'un delicte

major d'agressió sexual constitutiva de violació, tipificat i penat a l'article 145 del Codi penal, posat en relació amb l'article 144 del mateix Codi, i ha corroborat la sentència pronunciada pel Tribunal de Corts, consistent a condemnar al recurrent, com a responsable penal, en concepte d'autor, de l'esmentat delicte major, a la pena de 3 anys de presó, dels quals ferm el temps ja complert en presó preventiva, i la resta condicional, amb un termini de suspensió de la condemna de 4 anys, i a les penes complementàries de prohibició d'entrar en contacte amb la víctima i d'expulsió del Principat durant un període de 10 anys, així com al pagament de les despeses processals causades i de la responsabilitat civil.

El Tribunal de Corts assenyala, entre altres consideracions, que acorda plena credibilitat a la declaració de la víctima (Sra. A), considerant que no hi ha cap indici d'incredibilitat subjectiva, trobant-se el seu testimoniatge corroborat per dades objectives.

La Sala Penal insisteix particularment en: la credibilitat de les manifestacions de la víctima; la persistència en les seves declaracions; l'absència de relacions prèvies amb el processat, la qual cosa permetia presumir que la interessada no actuava per mòbils de ressentiment, de venjança o d'enemistat; l'absència de contradiccions de la víctima en allò substancial i rellevant; la visualització de les càmeres del local que demostraven el canvi radical d'actitud de la víctima en pujar i baixar del bany i la reacció de tot el seu entorn; les declaracions dels amics de la víctima que la van veure immediatament després dels fets; i, els peritatges realitzats.

3.4. És ben sabut que el recurs d'empara no converteix el Tribunal Constitucional en una tercera instància, ni en un tribunal suprem; l'únic objecte del recurs d'empara és el de verificar que les decisions impugnades estiguin motivades i es fonamentin en un raonament jurídic que no sigui il·lògic, ni absurd i que no vulnerin cap dels drets protegits per l'article 10 de la Constitució.

I no es pot fer altra cosa que constatar que la sentència de la Sala Penal compleix a bastament amb l'obligació constitucional de motivació. La condemna resulta d'una apreciació global, racional i no arbitrària de les proves, centrada en la inexistència de consentiment de la víctima i amb respecte efectiu dels drets a la defensa.

En efecte, la Sala Penal va procedir a l'apreciació del cas mitjançant una metodologia d'apreciació global i contextual centrada en el consentiment, cosa que resulta coherent amb la jurisprudència del Tribunal Europeu dels Drets Humans (vegeu la causa M.C. c/ Bulgària, núm. 39272/98, del 4 de desembre del 2003, §§ 156, 157, 162, 163, 164 i 166). A més, va examinar, de manera molt minuciosa, tots els aspectes del recurs d'apel·lació i totes les circumstàncies del cas. També va efectuar una apreciació meticulosa de la credibilitat de les declaracions prestades i va analitzar, específicament, si hi va haver consentiment, la qual cosa va descartar motivadament.

Aquest raonament no pot ser qualificat d'il·lògic, d'absurd, d'arbitrari o de mancat de suport probatori, únics extrems que corresponen controlar a aquest Tribunal en el marc de l'article 10 de la Constitució. En realitat, la gran majoria dels retrets del recurrent versen sobre l'apreciació de la prova, sent aquesta una matèria que escapa, per regla general, a la competència d'aquest Tribunal. Cal afegir que sent la prova de càrrec suficientment raonada, no existeix lògicament cap infracció a la presumpció d'innocència.

3.5. El recurrent insisteix en què la Sala Penal ha vulnerat el seu dret a la seguretat jurídica, perquè ha realitzat un canvi de la seva jurisprudència en la sentència núm. 11-2026 del 30 de juny del 2026, la qual no va ser aplicada posteriorment al seu cas, en la sentència impugnada del 31 de juliol del 2026.

Si bé el principi de seguretat jurídica, establert a l'article 3.2 de la Constitució, no constitueix, de forma autònoma, un dret susceptible d'empara, aquest pot projectar-se sobre les garanties previstes a l'article 10 quan una divergència o un canvi jurisprudencial afecta la coherència, la previsibilitat o la motivació de les decisions judicials. No es pot oblidar que el principi de seguretat jurídica constitueix un dels fonaments de l'Estat de Dret i persegueix, entre d'altres, l'assoliment d'un grau raonable d'estabilitat en les situacions jurídiques, així com la preservació de la confiança dels justiciables en el sistema judicial. Ara bé, la seguretat jurídica no implica la cristal·lització de la jurisprudència. Els justiciables no tenen un dret adquirit al manteniment indefinit d'una determinada interpretació judicial. La jurisprudència pot evolucionar i aquesta evolució pot ser necessària per permetre, per exemple, l'adaptació del dret al temps contemporani, com també la seva acomodació a la convicció social dominant (vegeu el nostre aute del 13 d'octubre del 2000, recaigut en la causa 2000-12-RE). Això sí, el principi de seguretat jurídica queda compromès quan els canvis són arbitraris o donen lloc a una situació d'incoherència tal que compromet la previsibilitat del sistema judicial. Però no tota divergència vulnera el principi de seguretat jurídica. Aquesta ha de ser profunda, és a dir, equivalent a un autèntic pèndol jurisprudencial, en el sentit que existeixin línies jurisprudencials incompatibles sobre una mateixa qüestió jurídica determinant en situacions fàctiques substancialment comparables. Dit altrament, una diferència de solució justificada per diferències en les situacions de fet o en la seva apreciació no constitueix, per regla general, una divergència jurisprudencial en aquest sentit.

Si apliquem aquests principis generals al nostre cas, es desprèn que en les actuacions que van donar lloc a l'emissió de la sentència controvertida del 30 de juny del 2026, la Sala Penal va absoldre una persona condemnada anteriorment pel Tribunal de Corts com a autor de diversos delictes majors contra la llibertat sexual de tres menors d'edat.

Si comparem les sentències de la Sala Penal del 30 de juny del 2026 (absolutòria) i la del 31 de juliol del mateix any (condemnatòria), resulta que ambdues parteixen, pròpiament dit, del mateix test jurisprudencial aplicable a les agressions sexuals sense testimonis directes: credibilitat subjectiva de la víctima, persistència/coherència del seu relat i existència d'elements perifèrics de corroboració, test que queda exposat en la sentència 15/25 (o 15-2025) del 30 de juny del 2025, citada tant per la

resolució de juny del 2026 com per la de juliol del mateix any. De fet, la sentència del 30 de juny del 2026 no declara establir un nou cànon de valoració probatòria, sinó que afirma, d'antuvi (I.- Considerant), aplicar la doctrina ja formulada en l'esmentada sentència 15/25.

Per contra, la solució judicial és radicalment diferent quan s'apliquen aquests criteris als dos conjunts probatoris. En efecte, en la causa objecte d'aquest recurs d'empara, els fets declarats provats són especialment precisos quant a les negatives reiterades de la víctima, al seu bloqueig i a la penetració digital. A més, tal com ja s'ha exposat en l'apartat 2.2 d'aquest aute, el recurrent mateix reconeix, fins i tot, elements centrals de la seqüència fàctica, circumstància que impedeix considerar substancialment comparables els dos conjunts probatoris. Per contra, en la sentència del 30 de juny del 2026, l'absolució té lloc perquè, després d'aplicar els criteris habituals en la matèria, la Sala Penal considera que les declaracions de les víctimes no disposaven de corroboració objectiva suficient i que les inconsistències impedien determinar amb certesa què va succeir realment.

La diferència de resultat entre ambdues resolucions no evidencia, per si sola, cap canvi jurisprudencial. La sentència del 30 de juny del 2026 no estableix un criteri jurídic nou incompatible amb aquell que aplica posteriorment la sentència impugnada, sinó que empra el mateix cànon jurisprudencial a un conjunt probatori diferent. No hi ha, per tant, cap apartament doctrinal que hagués requerit una motivació específica.

En definitiva, no existeix cap gir de jurisprudència, perquè la diferència de resultat respon a substrats probatoris no substancialment comparables.

3.6. Les consideracions exposades en els fonaments de dret anteriors justifiquen la inadmissió a tràmit del recurs d'empara per manca manifesta de contingut constitucional (article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional).

3.7. El recurrent demana igualment l'anonimització de la seva identitat. En el nostre aute del 19 de gener del 2026 (causa 2025-102 i 103-RE), ja vam tenir l'ocasió de pronunciar-nos sobre aquest tipus de pretensió en el sentit següent:

"*la pràctica constant d'aquest Tribunal ha estat, des de fa temps, de publicar, per regla general, la identitat de les parts, salvat dels litigis on es troben involucrades persones menors o especialment necessitades de protecció, com també en presència de víctimes de delictes, quina difusió de la seva identitat podria generar perjudicis rellevants (...). En aquest sentit, la publicitat s'erigeix com un instrument fonamental per assegurar i preservar la legitimitat i la confiança dels ciutadans en l'administració de justícia, que no depenen únicament del contingut de les decisions, sinó també de la transparència del procediment pel qual són adoptades i notificades*".

Compte tingut que el recurrent no es troba immers en cap de les categories abans esmentades, ni ha justificat suficientment l'excepció a la regla general de la publicitat, escau desestimar la seva petició d'anonimització. Això no obstant, la ponderació entre les exigències de publicitat de la justícia i la protecció de la vida privada del recurrent pot evolucionar en funció del transcurs del temps i de les seves circumstàncies personals (veure, *mutatis mutandis*, la causa Hurbain c/ Bèlgica [GC] núm. 57292/16 del 4 de juliol del 2023).

Per tot això que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

Decideix:

1. Desestimar la sol·licitud d'anonimització de la publicació d'aquesta decisió.

2. No admetre a tràmit el recurs d'empara 2026-78-RE interposat per la representació processal del Sr. Jerónimo Carnés Calvo contra la sentència del 31 de juliol del 2026, dictada per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia.

3. Notificar aquest aute a la representació processal del recurrent, al Tribunal de Corts, a la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

4. Publicar aquest aute, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

Acordat a Andorra la Vella, el 12 d'octubre del 2026.

Pere Pastor Vilanova

President

Víctor Torre de Silva López de Letona

Vicepresident

Jean-Yves Caullet

Magistrat

Joan Manel Abril Campoy

Magistrat